

Ove von Spaeth

Tempelridderne og Moses' skjulte skat

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

TEMPELRIDDERNE OG MOSES' SKJULTE SKAT

Ove von Spaeth

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

TEMPELRIDDERNE OG MOSES' SKJULTE SKAT

Af Ove von Spaeth

Templerne plyndres

Værdifulde egyptiske arkiver og skatte

Informationer i de ældste overleveringer om Moses ser ud til sammen med arkæologiske fund at kunne føre til hemmelighedsfulde steder, hvor Moses og hans folk "i ørkenen" var beskyttet de fleste år. I disse skjulte baser kan Moses oprindelig have gemt – utilgængeligt for uindviede – værdifulde egyptiske arkiver og skatte til eftertiden. Han havde beslaglagt dem i Egyptens templer iflg. oldtidens egyptiske historiker Manetho.

*På jødisk mønt fra antikken ses idéen om arken
i Jerusalems tempel med stjernen over.*

Opsporing af steder, der kunne skjule den store israelitterflok

Gennem historien både i Europa og i de arabisk-mellemøstlige områder dukker der stadig beretninger op om, at Moses skulle have efterladt sig skjulte egyptiske skatte. De pågældende steder i Mellemøsten, hvor de i givet fald kan eftersøges, hvad bl.a. tempelridderne prøvede i 1100-1300-tallet, må i første omgang indkredses ved at undersøge lokaliteter, der havde plads nok til at rumme bopladser for et meget stort antal personer. Eller var det nu helt sådan? Faktuelle oplysninger tyder på, at det forholder sig anderledes. I Bibelen angives antallet af de udvandrende israelitter til ca. 600.000 mand plus kvinder og børn. Måske i alt mere end to millioner plus deres kvæg. Der levede sandsynligvis ikke så mange mennesker i hele Egypten dengang. Denne enorme menneskemængde kunne umuligt findes sig på en samlet, stor lejrplads noget sted i Mellemøsten.

Det hebraiske udtryk, der her anvendes i Bibelen for "1.000" som eksakt tal, er *elef* i ental og *alafim* i flertal (1.000'er). Men *elef* kan også betyde 'slægt', og ordets rod *alaf* betyder 'at forbinde', egentlig 'forbund' – i Exodus altså 600 grupper/enheder og derfor i alt ca. 6.000 mand.

Af samme rod udtrykkes samme idé i det beslægtede sprog assyrisk med udtrykket *li'mu* eller *limu*, som både betyder 'tusind' og 'folk'). På hebraisk anvendes også *rebabot* for: 'tusinde som ubestemt antal' f.eks. 'stor gruppe' – roden er *rbb*, der betyder 'at være mange'. Den semiologiske¹ ekspert G.E. Mendelhall har påpeget, at israelitternes antal henviser til militære lister, hvor 'tusinde' blot står for en mindre militær enhed. Jf. også nordegyptiske fæstningsbyer, hvor Moses først forskansede sig, var bygget til 6.000 mand.

Derfor har de israelitiske mænds antal af cirka 600.000 reelt betydet 600 "stor-grupper", enten "kampgrupper" eller snarere 'familieklaner' endda forstået som "telte", dvs. omfattende våbenføre mænd og deres husstande – men det er senere blevet opfattet bogstaveligt som eksakte tal. Dog var den oprindelige betydning stadig klar i tiderne kort efter Exodus – udvandringen fra Egypten – nemlig i Bibelens

¹ Semiologi er læren om tegn. Tidligere hyppigt anvendt betegnelse for semiotik.

”Dommernes Bog” (6,15), ”1. Samuel” (10,19) og ”Mika” (5,2). Det fremgår, at i alt har der været nogle hundrede i hver stamme underopdelt i hver sit antal ”telte” (husstande).

Større mobile hærgrupper kunne dengang være på 5-10.000 mand. Senere brugte romerne netop 5-6.000 mand i en pluton – en selvstyrende enhed. Enheder over 40.000 anses militærhistorisk for ekstremt. De kunne hverken være meget mobile, styres direkte eller brødfødes.

F.eks. vil enorme grupper opnå forringet logistik, dvs. transport- og kommunikationsforhold. Især kunne foder til trækdyr være et problem, for de kræver meget føde og store mængder vand – en okse kan eksempelvis bære vægten af sin egen føde til cirka en uge. I det gamle Egypten findes eksempler på kæmpemæssige entreprenørarbejder med arbejdergrupper plus forsyningsmandskab på i alt 10-, 15- eller 20.000 mand, men netop sjældent større antal end disse. Her kunne fourageringen måske løses med et anseeligt formidlingssystem, hvorimod en hær ofte først var nødt til at bevæge sig ud til områder med nye fødemuligheder.

Først med 30-årskrigen i Europa i 1600-tallet blev det almindeligt, at selvstændige hærgrupper kom op på en størrelse over 40.000 mand – f.eks. senere i 1700-tallet og videre frem til Napoleon. Han havde op til 600.000 mand på togt inde i Rusland – dog opdelt i selvstændige grupper på netop 5-6.000 mand og en del på op til 40.000. Ændringen skyldtes oplysningstidens bedre udbyggede vejnet og kartografi. Dertil især bedre muligheder for at opbevare (konservere) og transportere større mængder føde, bl.a. det nye fødemiddel kartofflen – (denne amerikanske plante – selvsagt først udbredt i Europa efter Columbus’ tid – blev et vigtigt, langtidsholdbart fødeemne til længere opbevaring og transport).

Det Røde Hav

Hvis antallet opfattes ud fra senere oversættelser som ”tusinder” (de 600.000) i stedet for ”grupper” – vil deres mængde fylde så meget, at når de første fra israelitternes store skare var kommet via Sinai ind i Kanaan, ville de sidste endnu ikke have forladt Egypten.

*Det Røde Hav, hvor Moses og hans folk foretog deres overgang
i en midlertidig tørlagt bugt.*

Israelitterne har ikke kunnet bevæge sig med større hastighed end deres medbragte kvæg tillod! At israelitterne reelt kun omfattede få tusinde personer, der foretog overgang over en midlertidigt tørlagt arm eller bugt af det Røde Hav, sandsynliggøres af det begrænsede tidsforbrug. Gruppens passage fordeltes i bredden ud på flere "stier" over bunden, hvor israelitterne og:

"... Moses passerede over havet på to timer ..."

– ifølge optegnelserne i oldtidens rabbinerskrifter.²

Faraos forfølgende tropper har sandsynligvis heller ikke oversteget et realistisk antal på omkring 5.000, (højst 10.000 mand). Det øde Sinai kan give plads til kun ca. 6.000 beduiners livsopretholdelse. Der fandtes mulighed for lidt flere dengang, da der med mere regnmængde tidligere fandtes større frugtbarhed både på Sinai og i Egypten/Nordafrika – men ikke nok til yderligere at føde en så stor omvandrende gruppe, og da slet ikke til det misfortolkede antal på over en halv million. Selv med nutidens hjælpemidler ville en folkevandringsgruppe på en halv million mennesker være en umulighed – og desuden utænkelig som selvforsynende.

Det reelle antal israelitter på maksimalt 6.000 mand – plus kvinder og børn (samt kvæget) – kan ses i relation til, at førnævnte bibeltekst *Deborahs Sang* (*Dommernes Bog*, 5,8) senere omtaler 40.000 (våbenføre) mænd i *hele* Israel. Dvs. med datidens generelt lave folketal en ikke urealistisk flerdobling i århundrederne efter deres invasion i Kanaans land.

² Baring Gould: *Legends of Old Testament Characters From Talmud and Other Sources*, II, s. 102

*"Forsiden" af Sinais Moses-bjerg,
der vender ud mod den lange dalslette.*

Moses' perfekte militære baser

De udvandrende israelitter tog kurs mod øst og nåede til det hellige bjerg, der i Bibelen kaldes Horeb eller Sinai og man mener, at der er tale om to bjergtoppe ved samme dal. Ofte var bjerge hellige og de blev opkaldt efter en gud. Sinai var underlagt Egypten, og bjerget Horeb (Horev), såvel som et bjerg lige nord for Sinai-halvøen, Hor, kunne oprindeligt være opkaldt efter den egyptiske gud Horus (Her eller Heru), der også kunne ses forbundet med Månen – jf. at Horebs udløber, Sinai-bjerget, af semitiske folk blev forbundet med måneguden Sin.

Der har senere været tvivl om bjergets geografiske beliggenhed, idet det ikke hidtil har kunnet bevises, at det bjerg, hvor Moses fremlagde Loven, netop findes i det område, der nu kaldes Sinai-halvøen.

Af andre foreslåede lokaliteter er der flere på den Arabiske Halvø. I "junikrigen" i 1967 efter det nutidige Egyptens angreb, erobrede Israels hær Sinai. Israel lod nu selve Sinai udforske intensivt, hvorefter forskere kan pege på 20 bjergtoppe, der eventuelt kunne være bjerget Sinai/Horeb. Men ifølge den gamle og stadig eksisterende tradition findes dette bjerg med det senere arabiske navn Jebel Musa, 'Moses-bjerget' (2.205 m), på Sinai-halvøens sydlige del.

Israelitternes store Sinai-lejr, der var egnet til et længere ophold, var virkelig professionelt placeret et beskyttet sted, nemlig ved foden af dette Sinaibjerg. Med militære erfaringer kombineret med det lokalkendskab til Sinai, som Moses allerede under eksilet havde erhvervet, udvalgte han den 3 km lange slette foran Sinai-bjerget som lejrplads for de mange israelitter, et af de strategisk bedst egnede steder overhovedet på hele Sinai. Det var skjult for indblik udefra, omgivet af bjerge, og forsynet med vand og græsning til kvæget.

Skt. Catherina-klosteret

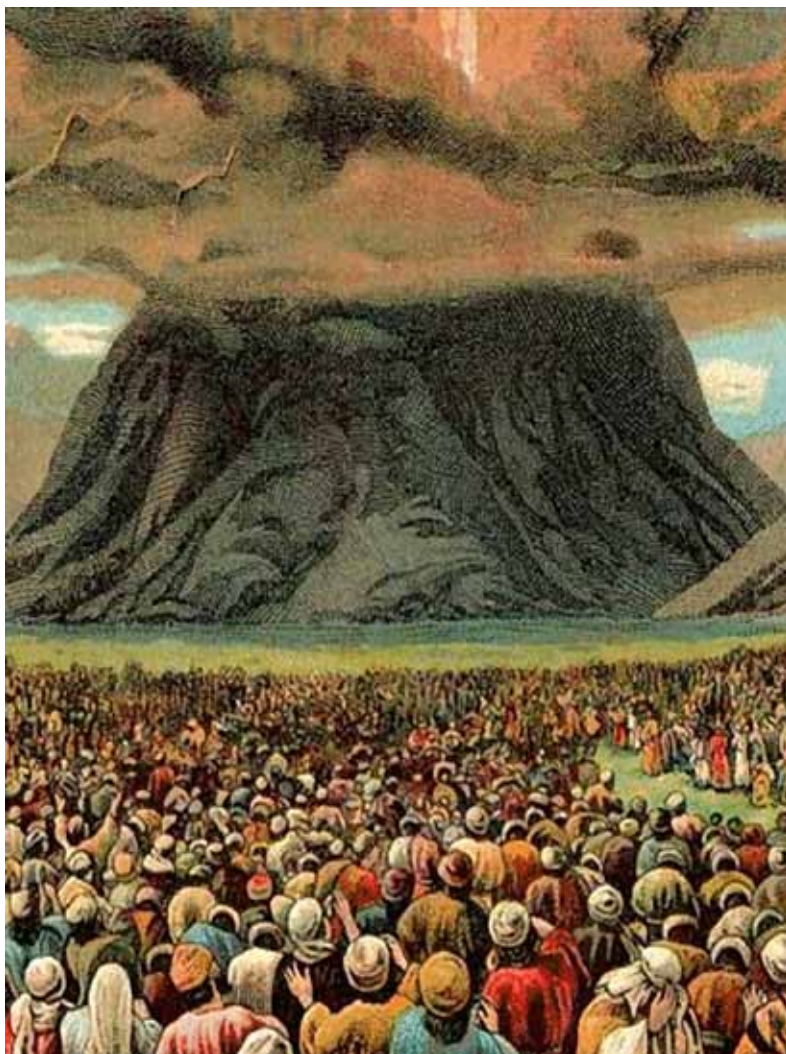
Af Bibelens beretning om Moses vil det fremgå, at han måtte finde opholdssteder til israelitternes vandrende folkehær. Undersøger man nogle af disse steder nærmere, viser de sig overordentlig godt valgt, strategisk velbeliggende og beskyttede.

Et af de forsvarsegne tilflugtssteder var netop sletten foran "Sinai-bjerget" – hvorfra Moses, ifølge traditionen, fremlagde lovene. Ved bjergets fod blev Skt. Catherina-klosteret anlagt i senere tider, og det er et af de ældste kristne klostre overhovedet. Fra en dansk, videnskabelig Egypten-ekspedition i 1761-1762 under ledelse af ingeniørofficeren Carsten Niebuhr, oplyser en af deltagerne, von Haven, at han ved selvsyn fra dette sted på Sinai havde:

"... forhen gjort den Observation, at vi kunde umueligen være på Bierget Sinai. Closteret laae i en snevre Dal og den Dal er ikke saa stor at en maadelig Armee kunde leyre sig derudi, endsige 600.000 Mand, som Moses havde med sig, og som med deres Hustruer og Børn, maa have gjort over 3.000.000 ud ...".

Forholdet mellem troen og en rationel historiegengivelse blev tidligt et problem. F.eks. i 1300-tallet e.Kr. hos den islamiske historiker Ibn Khaldun – iflg. hans værk *"Prolegomena, en introduktion til världshistorien (Al-Muqadima)"*.³ Ibn Khaldun udtrykker direkte, at Moses umuligt kan have stillet en hær på 600.000 mand på benene, men tilføjer, at:

"... det står i den hellige tekst, så er det sandt ...". (Og et mirakel!).

Bibeltæksten om udvandringen giver indtryk af en lille millionhær, der i den størrelsesorden endda ville få vanskeligt ved at skjule sig. Her skal det repeteres, at det er en senere misforståelse, for det hebraiske ord for '1000' kunne i ældre tider lige så godt betyde 'en stor mængde' eller 'en meget stor gruppe'. De "600.000" mand betydet, at israelitterne blev opdelt i ca. '600 store grupper' – sandsynligvis 600 klaner (i gennemsnit 50 familier til hver af de 12 stammer), der alle stillede med våbenføre mænd. Israelitterne udgjorde i alt ca. 6.000 mand.

Men sletten foran Sinai-bjerget er rigelig stor til at kunne rumme denne israelitergruppe med kvinder, børn og kvæg, nemlig 3 km lang og 1 km bred, samt en "sidelomme" på næsten 1 km mod vest. Der findes endda en lille regnflod til vandforsyning.

3 Oversat fra arabisk af Ingvar Rydberg (Lund 1990).

Moses havde organiseret udvandringen som en militær operation – dvs. mere end blot en folkeudvandring. Bibelens anvendte ord, f.eks. i "2. Mosebog" (13,18-20 og 14,2-9 og 14,19-20) og rabbinerskrifterne – er: "Udrustet (hebraisk chamushim) til kamp" og "de drog ud i kampformationer". Israelitterne, der udvandrede, kaldes under ét zaba – 'en hær'. De ord ville være meningsløse at bruge, hvis der ikke var tale om en krigssituation eller kamphandlinger. Desuden: "De slog lejr (vajachanu)" og selve deres "lejr (machaneh)". Alle er udtryk, der sædvanligvis indgår i militære sammenhænge. Moses' lejre skulle netop være som et fort. For – som af beretningernes indtryk – farao ville desperat have fat i noget, Moses var i besiddelse af!

Det har været diskuteret, om bjerget, der omtales i Bibelen, ligger på denne del af Sinai-halvøen eller på Sinai overhovedet. Det pågældende bjerg nær Skt. Catherina-klosteret på Sinai ligger foran det flade terræn, Er-Raha-sletten. Her er i virkeligheden to bjerge: Ras Safsaf og – direkte ud til slettens sydlige ende – Djebel Musa ('Moses-bjerget', 2.285 m).

Sinai-slettens dalslette med en midtvejs hævning, der diskret kunne spærre for fjenders indblik (bungalow-hotellet, her set fra forfs. View fra foden af Moses-bjerget, blev opført i 1985).

Sinai-dalslettens fordele

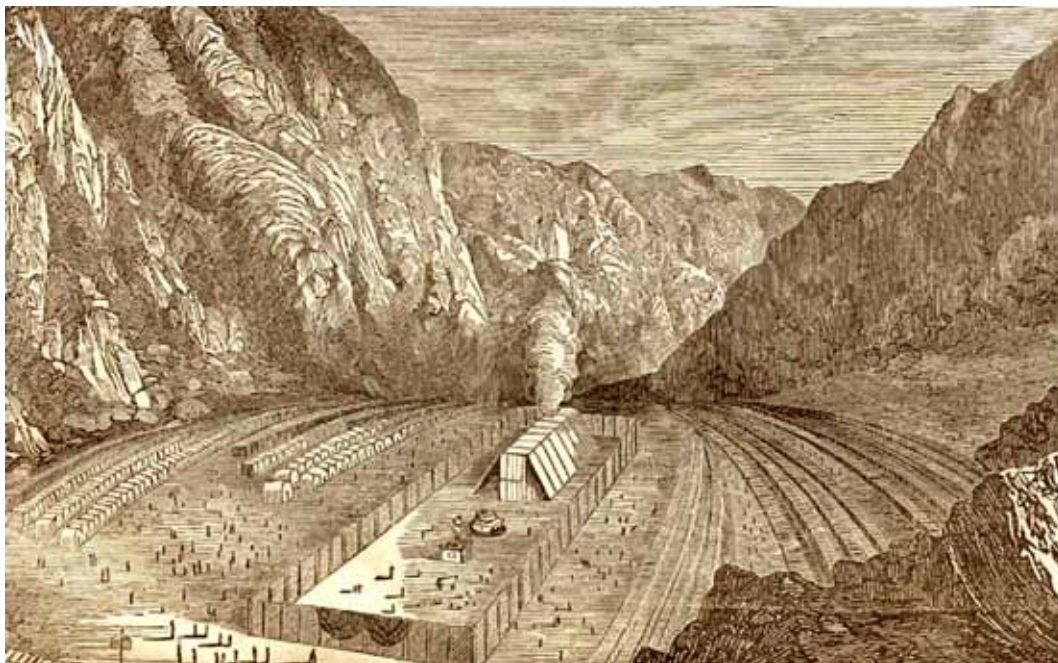
Det fremgår også af Bibelen, at den store gruppes langsommelige march til Sinai-bjerget varede nogle dage. Traditionen angiver, at det netop var dette sted. Og netop her er der overordentlig gode strategiske fortrin. De fleste af detaljerne omtales ikke i forskernes hypoteser, der ofte ønsker at placere stedet i en anden lokalitet eller helt afvise beretningen. Men de fremlagte informationer bestyrkes ved observation direkte på stedet.

Grundige iagttagelser af disse lokale forhold – på en tid hvor stedet stadig var uberørt – blev foretaget af en anden rejsende, Arthur Penrhyn Stanley, Dean of Westminster⁴ – kan der ikke være nogen tvivl:

⁴ Arthur Penrhyn Stanley: *Sinai and Palestine*, 2nd ed., London 1885, pp. 107-109

"... At en sådan slette overhovedet vil kunne findes foran et sådant bjerg, er et så bemærkelsesværdigt sammentræf med den hellige beretning, at det ikke alene er et stærkt indicium på grund af dets identitet med scenen i Bibelen, men også fordi denne scene i sig selv er blevet beskrevet af øjenvidner ..."

"... Enhver der kommer ned fra de indelukkede bjergbassiner bag Ras Sa(f)safeh-bjerget og gennem de skæve slugter, som flankerer det i nord og syd, vil høre lyde båret gennem stilheden fra sletten, men vil ikke se selve sletten, før man bryder frem fra Wadi el-Deir eller Wadi Lej – og når man gør det, vil man med det samme være under det spidse Sa(f)safeh-bjerg ..."

Forsvarsmæssigt var det altså et ideelt område, afskærmet fra fjendens blik og beskyttet mod uventet indtrængen af en større samlet fjendestyrke, idet der kun var snævre adgangsforhold.

Artiklens forfatter har under et af sine Egypten-rejser ved selvsyn kunnet konstatere, at den pågældende slette er ideel – eller rettere optimal, hvad angår netop både strategiske og forsyningsmæssige hensyn under de daværende forhold. For at få et yderligere begreb om størrelsen i praksis viste en afskridtning i dalslettens længderetning at tage op til 1½ time – foretaget mellem dens absolut yderste ender.

Herved erfarede man endnu en fordel: Den flade dalbundsslette med udsyn til bjerge i dalens fjerne ender hæver sig "ubemærket" i midten, så en lejr i dalens ene ende ikke kan opdages af indtrængere fra den anden.

Af forståelige turistmæssige årsager har man – efter en stor indvielse ved Egyptens præsident Mubarak 25. april 1985 – ladet en stor del af denne dalslette bebygge med en hel landsby, hoteller, hospital, energi- og kloakstationer osv. – men hovedsagelig i den store sidelomme af sletten. Der bor flere tusinde mennesker inkl. personale og

turister – næsten lige så mange som israelitterlejren reelt rummede. Alt kunne – med samme indtægt – være anlagt i dalen lige udenfor, så man kunne have fredet den store dalslette totalt med den historiske og landskabsmæssige enestående lokalitet.

Der løber også periodiske mindre regnfloder fra klipperne, så når Moses, ifølge "5. Mosebog" (9,21), kastede guldstøv fra Guldkalven i:

"... bækken, der løb ned af bjerget ..."

– passer det yderligere med denne specifikke lokalitet og selve årstiden. Moses og israelitterne udvandrede om foråret – ved påsketid som bekendt. Ovennævnte dekan Stanley siger:

"... Dette vil være perfekt muligt i Wadi er-Raheh, hvori Wadi Lejas bæk udgydes, som netop er stærkt nedadforløbende, men altså fra St. Catharina-bjerget – dog stadig i tilstrækkelig tæt forbindelse med Djebel Musa til at retfærdiggøre udtrykket 'løbe ned, ud af klippen' ...".

Der er tale om hele klippemassivet, hvor Moses-bjerget vender ud til den store slette, mens bjergets forlængelse fører ind i den smallere kløft – med det senere kloster ved sin fod.

Det var netop af største vigtighed, at Moses som ansvarlig strateg valgte et sted, hvor der til et længerevarende ophold både kunne findes vand og mulighed for føde, især til kvæget. Selve dalsletten udstrakt fra Sinai-bjerget omfatter 1,6 kvadratkilometer – foruden anvendelige arealer i tilstødende dale – og der findes kilder i dalene.

Hvor lægfolk fokuserer på strategi og taktik, vil militære analyseeksperter især vurdere en ofte mindre iøjnefaldende logistik: Forsynings- og vedligeholdelsestjeneste (kommunikation og transportlinjers oprettelse og funktionsstyring). Dette var under

oldtidens forhold og teknik en faktor, som afgørende influerede på strategien, idet en hær under bevægelse selv måtte opsøge sin føde – som senere udtrykt af Cato:

"Krigen ernærer sig ved sig selv".

At israelitterfolket i Mellemøstens øde egne kunne overleve i op til 40 år var også en bedrift, der i så fald kan vise noget om, hvor godt Moses har behersket disse vigtige sider af strategiens kunst.

*Ahrons grav ved bjerget Hor, ifølge Bibelen.
Illustration fra begyndelsen af 1800-tallet.*

Ahrons grav

Samme gode betingelser som Sinai for beskyttelse og for at føde en (folke)hær findes der i den skjulte klippedal ved Petra syd for det Døde Hav. Ganske nær Petra ligger bjerget Hor, hvor – ifølge Bibelen – Moses og israelitterne har opholdt sig. To forhold peger især på, at han med sin strategiske sans også har anvendt Petra:

Bjerget Hor, hvor Ahron blev gravsat, ligger kun 5 km fra Petra, og naturligt har han og israelitterne taget ophold på dette skjulte sted Petra i flere af de mange ørkenvandringssår, hvor de var "forsvundet", og hvor deres færden ikke er omtalt. (Jf. at Lawrence of Arabia skjulte tropper på lignende måde i den ikke så fjerntliggende dal Wadi Rum).

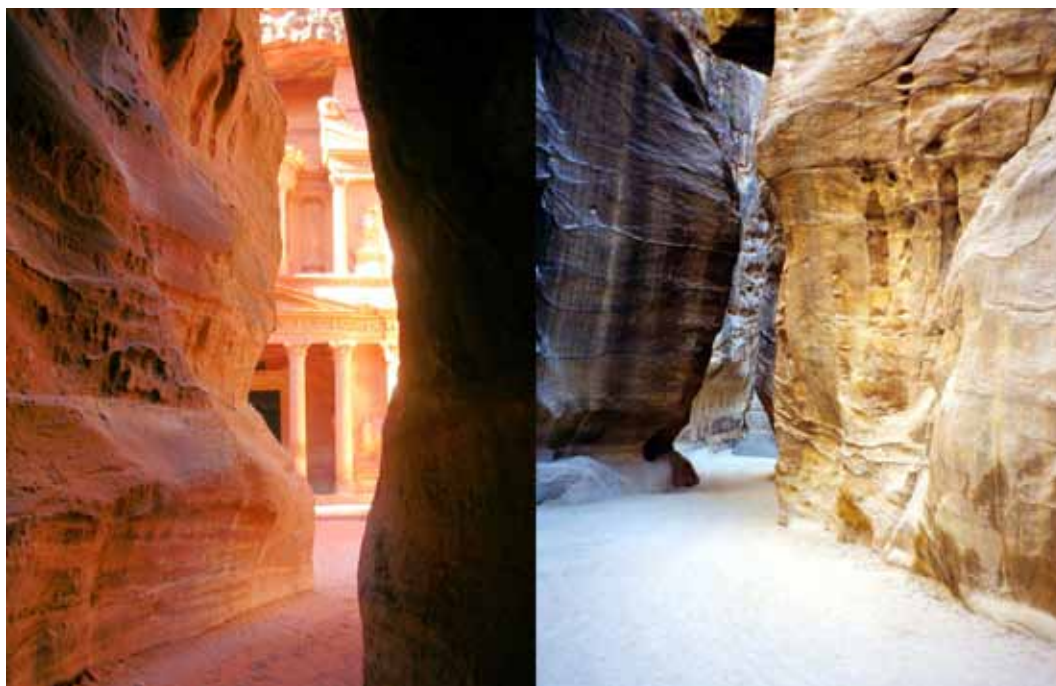
Et ophold i Petra – denne komplet skjulte og isolerede plads – kunne medvirke til at forklare, hvorfor Bibelen intet fortæller om Moses' og israelitternes færden i ca. 38 af Exodus' 40 år. Petra er det mest perfekte fort, der er skabt af naturen, ideelt som base til israelitternes halvmilitære folkegruppe – og uindtagelig for faraos tropper – eller for edomitterne, der så nær Egyptens grænser og dominans må have fundet det passende at være israelitternes fjender. Fjendskabet omtales i "2. Mosebog".

Dog kan et sådant sted ikke fungere som opholdssted i længere tid for en større gruppe mennesker, der lever af gede- og fårehold, da mange af disse altædende dyr kan destruere væksten for altid, hvis de ikke efter nogen tid flyttes til anden græsning. Derfor kan israelitterne have splittet sig, f.eks. i to hovedgrupper, på vandring i over 30 år i østligere egne som Irak og Persien og eventuelt ved Indiens grænseland Kashmir, der også har tradition for Moses' gravlæggelse. Tilsvarende overleveringer dukker igen frem senere – i middelalderens legender – hvor Moses' togt også førte til Indien.

Nogle forskere taler om invasionen i Kanaan i bølger. Måske invaderede Moses' efterfølger Joshua kun med krigerne alene som første bølge – som fortrop, for at bane vej for de øvrige israelitter.

Længe efter forskansede edomitterne sig altså her. Derefter havde nabatæere Petra som base for deres røvervirksomhed. Senere brugte netop korsriddere stedet som uindtageligt fort (og har med stor sandsynlighed ud fra deres ideologi også søgt efter mulige gemte informationer fra Moses' ophold).

I Europa blev byen senest opfattet som en sagnby. Men hvor denne skjulte by lå, vidste ingen. Dens eksistens ansås derefter i 700 år for gådefuld og tvivlsom, indtil Burchardt, en schweizisk opdagelsesrejsende forklædt som araber, fandt den i 1812.

*T.v.: Petras tempel Kazneh i græsk-romersk stil,
hugget direkte ind i klipperne,
her set fra den smalle adgangssti gennem bjergene.
Også arabiske legender taler om Moses' skjulte skat,
men lader dette langt senere tempel være gemmestedet.
T.h.: Fra selve Kezneh ses adgangssten til Petra.*

Kontroversielt spor – Moses residerede i Petra

Af Bibelens Moses-beretning ("4. Mosebog 20,22) fremgår det, at Moses og israelitterne også nåede til bjerget Hor, 1.336 m højt, på arabisk kaldet Djebel Haroun, 'Ahrons bjerg'. Videre oplyses det, at Ahron senere døde og blev begravet her:

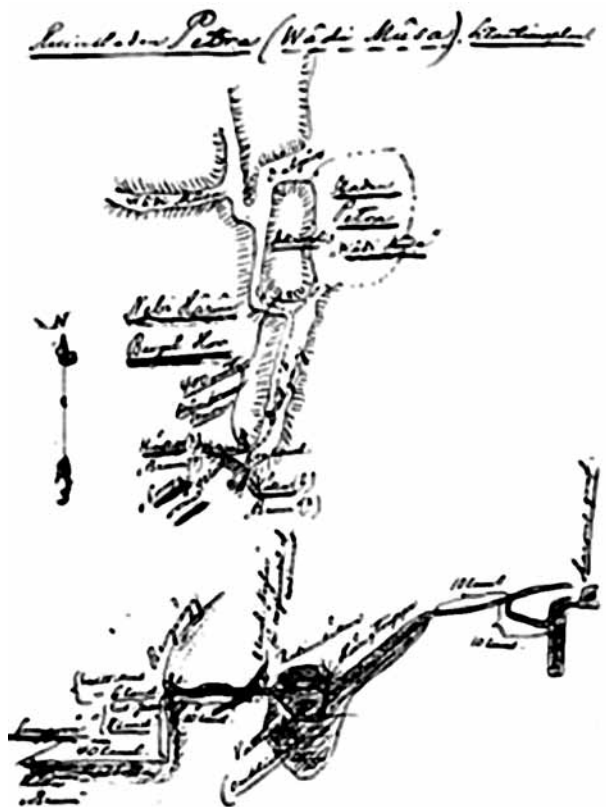
"... ved grænsen til landet Edom ..."

– dvs. det land, som edomitternes konge nægtede israelitterne at drage igennem – ad den såkaldte "Kongevejen". Oldtidsforfatteren Josefus angiver i "Antiquitates" (4,82-83), at bjerget Hor (Djebel Haroun) er beliggende i kort afstand – her ca. 5 km – fra den skjulte (dal med den senere) bjergby Petra, hvor grænsen til Edom var. I perioder har edomitternes område også omfattet Petra.

En tidlig tradition – der stadig er stærk hos lokale arabere – forbinder Moses med Petra. Tæt ved dette velegnede opholdssted løber en ørkenbæk eller regnflod, en wadi, regnflodsbækken, der er opkaldt efter ham, Wadi Musa. Det var almindeligt før nogen turistindustri senere i antikken, at når et sted var opkaldt efter en person, mente man, at personen engang reelt at have haft tilknytning til stedet. I Petra var der rigelig plads til Moses og hans folk. I selve byen i dalens ene ende boede på et tidspunkt senere hen 25.000 borgere.

Derfor må det antages, at Moses med israelitterne tog ophold i Petra, der er perfekt til formålet ved at være uindtagelig: Placeret i en helt lukket klippedal. Stedet har kun adgang via en cirka to kilometer lang kløft, som er let at forsvare, idet den er ekstrem smal, ikke over 1,5 m, og med høje lodrette bjergvægge. Inde i Petras flere kilometer lange dal er der vand til kvæget i to (dog periodiske) småfloder: Hermed opfyldtes vand og fouragering som altafgørende krav for at kunne lejre en større hær. Desuden er der på et meget tidligt tidspunkt indhugget en vandtransportrende, der ikke bemærkes med det samme, fordi den er placeret et stykke oppe i klippevæggen i den smalle sti, der fører ind til byen.

Billedet: Den finske bibliotekar og forsker, Juvelius, der deltog i Parker-ekspeditionen i 1909-1911, tegnede i Petra denne skitse over områdets spændende steder, der skulle undersøges.⁵

Moses' og israelitternes ophold i Petra som en hovedbase, valgt ud fra samme strategiske mønster som både Sinai-dalen og senest Nebo-basen, var etableret i længere perioder inden for de 38 år. "5. Mosebog" omtaler (2,1-14) kun 18 lejrpladser til

⁵ Gengivet med tilladelse fra Erling Haagensens bog *Tempelherrenes skat* (Bogan 2000) – illustrationen tilhører forfatterens kopisamling af Juvelius' papirer.

alle disse år, samt at de gang på gang – og indtil de alle drog til den ny base på Nebo lige før invasionen – boede i Kadesh-barnea, hvis lokalitet aldrig er fundet eller bevist!

Bibelen omtaler det bibelske land Israel udstrakt netop til Kadesh-barnea, dvs. et markant sted – ligesom Petra. Bibeloversætteren Hieronimus (347-420 e.Kr.) omtaler, at på hans tid ved Petra så han Moses' "søster" Miriams grav, der ifølge Bibelen ligger i Kadesh-barnea. Også Josefus omtalte Kadesh-barnea i ørkendistriktet ved Petra.

Petra er tilsyneladende identisk med Kadesh-barnea, kendt som det sted hvorfra Moses ifølge Bibelen bad østjordaniske konger eller stammeledere om frit lejde på "Kongevejen" fra syd til nord – den ældgamle vej, der passerer Petra. Moses' og israelitternes langvarige ophold her er med til at sandsynliggøre, at der i dette vel-egnede klippeskjul deponeredes dele af deres førromtalte egyptiske arkiver og gods. En flertusindårig arabisk tradition taler her om Moses' skat.

I al omtale kendes israelitternes såkaldte "40 år i ørkenen" – og Petra findes netop i ørkenen. Og her, ifølge "5. Mosebog (1,46), opholdt de sig mest i Kadesh-barnea:

*"... Så blev I (israelitterne) boende i Kadesh i mange dage ("tider"),
al den tid (de mange dage/år) I var der ...".*

Det egyptiske *petr* betyder bl.a. 'helligt' eller "ophøjet sted", præcis som lokalitetsnavnet Kadesh gør det! Den egyptiske benævnelse kan senere være overtaget af den senere anlagte og delvis græskprægede by Petra i klippedalen, der på græsk betyder 'klippen' ligesom byens hebraiske navn Sila (Ha-Sela). Fra gammel tid har Petra-dalen netop været helligsted bl.a. med praktisering af månekult og blodige offerhandlinger – og siden hen hos edomitterne også menneskeofre, hvor ofrene ofte var udvalgte unge piger der i ritualet viedes til måneguden. At Moses også benyttede dette ældgamle helligsted, men til sin nye religion, kan bestyrkes af, at der i Petras klipper er udhugget et alter til den blodige del af ofringerne samt en blodrende og ypperstepræstens vaskested: Alt som forskriften i "2. Mosebog" og hermed identisk med indretningen efter præcis samme forskrift senere i Jerusalems tempel.

Petras store dalslette med offerpladsen

Hos Moses og senere hen i templet blev dette alter brugt i forbindelse med de velkendte slagtofre af særligt udvalgte stykker kvæg, der omtales i Bibelen. Det var ikke ualmindeligt i oldtidens templer, at præsterne til templets og egne indtægter afhændede dele af det slagtede offerkød. Moses havde ikke helt kunnet afskaffe den

udbredte skik fra Egypten – hvor israelitterne boede i fire generationer – med at anvende "helliggørelse" af dyr til efterfølgende ofring. Han har derfor tilsyneladende i stedet valgt at have – i højere grad end andre steder – indarbejdet det forhold, at når der alligevel skulle slagtes til folkets kødgryder, kunne det bedre foregå ved slagtofring, hvor alle relevante hygiejniske foranstaltninger i hans lovgivning blev strengt overholdt (et nødvendigt værn mod dødsensfarlig fødevareinfektion i disse egne med meget høje temperaturer, der voldsomt spreder disse problemer).

Ifølge den engelske arkæolog Iain Brownings udforskning 1970-1990 af Petra har man desuden udhugget alteret til ikke-blodig ofring (af skuebrød) i nøjagtig de samme mål som israelitternes skuebrødsalter:

"... to alen langt og en alen bredt og halvanden alen højt ..."

– ligesom Moses angiver det i "2. Mosebog" (25,23) med nøjagtigt disse mål.

Pave Johannes Paul II besøger toppen af Nebo-bjerget, der har vidstrakt udsigt langt ind i Israel. Marts 2000.

Israelitternes sidste bastion, Nebo-bjerget

Lige så strategisk godt valgt var placeringen af israelitternes sidste lejr før invasionen af Kanaan. For at få den strategisk fordelagtigste position til at udforske Kanaan, blev der foretaget en optimal placering ved at lade israelitterne lejre sig ved bjerget Nebo og forberede invasionen her. Lokalteteten var let at forsvare. Den sidste lejr havde givet israelitterne et fint strategisk udgangspunkt – et ideelt sted for en beskyttet kommandobase og direkte som en observationspost under invasionsforberedelserne, og hvor "generalstaben" desuden kunne søge ly i hulesystemer ved bjergets fod, i ældre (tidlig bronzealder) gravanlæg. Endelig kan der fra bjergets top observeres så langt ind i Kanaan, at det faktisk kan være muligt at skimte Hermon-bjerget i Libanon.

Fra Nebo-bjerget 17 km øst for Jordanfloden planlagde man invasionen – og herfra udgik den. Fra Nebo-bjergets øverste del, Pisgah, (802 m), er der et enormt view ind over Jeriko i Jordan-dalen og videre til bjergene Ebal, Gerizim og Tabor langt inde i vestlandet samt Hermon 60 km borte.

Ved Nebo-bjergets fod og dens omgivelser findes rester af gravhuler med bl.a. en hel del af de nævnte gravpladser fra bronzealderen. Bibelen antyder, at Moses kan være begravet i området. Med hans første 40 års baggrund i egyptisk tradition og skik var det simpelthen utænkeligt ikke at placere de egyptiske skatte og værdifulde arkiver her (og evt. også i israelitternes to andre hovedbaser), som han ifølge Manetho havde beslaglagt i Egyptens templer. Idet Moses som bekendt afstod fra herskeres og stormænds normale gravkult og dyrkelse, men skjulte sin grav (ligesom visse egyptiske forbilleder), har han her været i stand til at bevare det utilgængeligt for uindviede og beskyttet til eftertiden.

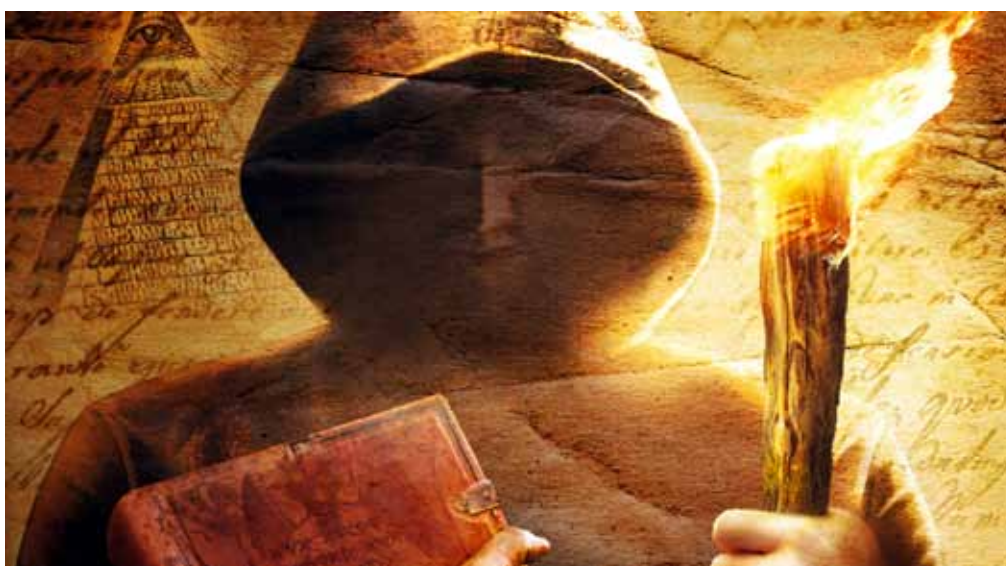
Korsridderne opsøgte Moses' baser i Sinai, Petra og Nebo

*Korsridderne i Egypten.
Manuskript fra samtiden.*

Overview:

I informationer i de ældste overleveringer, inskriptioner og arkæologiske forhold, alle med relationer til Moses, kan der spores hemmelighedsfulde steder, hvor Moses og hans folk "i ørkenen" var beskyttet i de fleste af deres 40-års eksil i ødemarken. I disse skjulte, strategisk perfekte baser, kunne Moses have gemt – utilgængeligt for uindviede – værdifulde skatte og egyptiske arkiver, som han havde beslaglagt i Egyptens templer ifølge oldtidens egyptisk-græske historiker Manetho, 280 f.Kr. Han citeres af Josefus ("Antiquitates" I, 2,27 og I, 2,309-315) og af Eusebius af Caesarea.

Hvor meget af den gamle viden bragte den store Moses med sig ud af Egypten? Og er vigtige dele af denne viden blevet skjult på den tid, da han døde, og deponeret i hans hemmelige grav nær Nebo-bjerget samt i hans og israelitternes uindtagelige base i Petra? Visse dele af videnskatten synes senere igen at være blevet skjult i tunneler i hulesystemet under Jerusalems tempel.

Ifølge Bibelen havde Pagtens Ark to keruber af guld.

*Keruberne er identisk med egyptisk symbolik og stil.
Guldrelief fra 18. dynasti.*

Plan over tunnel, bygget af kong (H)ezekias (727-698 f.Kr.) den er blot én blandt flere tunneler under Jerusalems tempelbjerg, hvor Pagtens Ark påstås at være gemt. Parker-ekspeditionen sporede desuden eksistensen af hemmelige tunneler skjult bag vægge af "kunstig klippe".

Tempelriddere søgte i Jerusalems underjordiske labyrint i 9 år fra 1118, hvor de havde indstiftet deres organisation, netop kort efter det første korstog i 1099. Fandt de noget? Hurtigt foretog de også undersøgelser i dobbelthulen i Makpela (Abraham-familiens gravsted) i Hebron, i Petra og nede i Egypten – og Etiopien, hvor de har efterladt deres heraldiske mærker i nogle af kirkerne. De første tempelriddere skulle officielt beskytte pilgrimmenes hellige steder, men f.eks. Petra hørte bestemt ikke til blandt dem. Korsfarerne var trængt ind i Egypten, men lige nord for Cairo blev de slået af egypterhærens anfører, den store hersker Saladin. Men repræsentanter fra selve tempelriddernes særlige gruppe nåede videre – ikke som erobrere, men på eftersøgning. De kunne sandsynligvis ikke være kommet tilbage til Palæstina andet end ad søvejen (Røde Havet), fordi den sejrige egyptiske hær nu dominerede områderne, hvor tilbagerejsen ellers skulle foregå. Det er sandsynligvis hovedsagelig de, der nåede til Etiopien, og man regner med, at de er blevet der.

Tempelriddernes malteserkors blev anbragt i Etiopiens gamle kirker, her: Sankt Maria-kirke, som den hjemkomne prins – nu konge – Lalibela, lod udhugge i ét stykke af en kæmpe klippeblok.

Samlet fra kilderne forlyder det, at tempelridderne især søgte disse fire emner:

1. Moses' og Egyptens videnskatter.
2. Moses' og Egyptens fysiske (guld)skatte og andre kostbarheder, hvoraf dele senere indgik i Jerusalems tempelskat.
3. Viden om relationerne fra de gamle egyptiske faraoners kongebloodslinje – hvori også Moses med sin fødselsbaggrund udgjorde et særligt link – og frem til det gamle Israels kongers blodlinje, som man mener Jesus har tilhørt. Det er en linje, der stadig diskuteres som allerede i antikken at være videreført til Sydfrankrig, og som dengang ikke var et ualmindeligt udflyttersted (jf. uden forbindelse i øvrigt til at romerne eksilerede en jødisk konge til Sydfrankrig).
4. Pagtens Arks eventuelle skjulested, f.eks. ved Nebo-bjerget, eller i hemmelige gange under Jerusalems tempelbjerg – eller alternativt ifølge andre overleveringer – efter et længere ophold hos en historisk kendt jødisk gruppe på den egyptiske ø i Nilen – Elefantine – bragt til Etiopien af netop tempelriddere mens de eskorterede en etiopisk prins, Lalibela, tilbage til sit land i 1185. De vedholdende idéer gennem historien vedr. "Moses skjulte skatte" o.l., som ikke mindst kunne bestå af de egyptiske arkiver, ses ofte automatisk at medføre associationer til filmdrama (Indiana-Jones-agtig aktion). Det har også bidraget til, at mange forskere ofte undgår disse data. At modstand fra akademisk hold evt. kan medvirke til begrænsning af videre undersøgelser, bør ikke afholde nogen fra at alligevel at udføre dem.

Moses og israelitterne havde Sinai-bjergets dalslette som naturligt beskyttet lejr og Sinai-bjergets fremragende observationspost – længe i forvejen kunne der varskojes om forfølgende egyptiske tropper. Fra bjerget gav Moses loven i pinsen i starten af maj.

Ove von Spaeth

Uafhængig forsker.

Flere oplysninger i teksten er fra forfatterens bøger

Den Forsvundne Tronfølger og *Profeten som Ukendt Geni*

– bind 4 og 5 i serien *Attentatet på Moses*.

Yderligere information: www.moses-egypt.net

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk